

שלמטה מבחי' הלבנונית. שהוא שרש המצות מ"מ בירידת האור למטה בהתלבשות. הנה המצות ירדו למטה ביותר בהתלבשות בכ"ע משא"כ התורה שהיא בחי' אור לנר מצוה למטה ע"כ. ולכך נק' משה שושבינא דמלכא ואהרן נק' שושבינא דמטרוניתא בלבד ומטעם זה בעליות אהרן את הערות לא כתיב להעלות נר תמיד. כי באצ" דאיהו וחיוהי כו' אין שם בחי' עליות וירידות בשינויים כ"כ כמו בכ"ע ולכך עולה שם האור תמיד משא"כ בכ"ע דכתיב מחוץ לפרכת העדות יערוך כו' כנ"ל וד"ל (וידוע דמשה הוא בחי' חכמה דאצ" וצ"כ היה כבוד פה כו' ולכך כתיב ביה ואתה הקרב אליך את אהרן אחיך כלומר שיקריבהו ויעלהו אליו לבחי' האצ" להכלל בו ובכל עולם בחי' משה הוא למעלה מהפרסא ועמ"ש ע"פ משה דבר האלקים יענו. והוה ויקחו אליך שמן זית כו' פ"י ואתה הוא בחי' חכמה דמשה ואליו דוקא יקחו שמן לברר בירורים כי סדר הבירורים תחלה באצילות ואח"כ מאצ" לבי"ע. ולהיות כי מבחי' אותיות דחכמה דוקא נעשה הביורר משום דאבא יסד ברתא והוא הנותן הכח לאהרן להעלות נרות כו' ונק' סוסים זכרים. כמ"ש במ"א לכך אמר מאת בני חקת עולם מא' עד תיו דאותיות התורה יש חקת עולם להעלות הנרות כו' וד"ל. והוה ואתה תצוה ואתה דוקא לפי שבמשה תלוי הדבר בין הבירורים שמלמטה למעלה שע"י אהרן כנ"ל. ובין הבירורים שמלמעלה כו'. ואח"כ נצטוה אהרן להעלות הנרות מלמטה כמ"ש בסמוך יערוך אותו אהרן כו' ואם לא ע"י משה לא היה אהרן יכול להעריך הנרות מטעם הנ"ל וד"ל. ובכל זה יתרוץ מה שנצטוה משה במצוה זו ליקח אליו שמן זית וך כו'. וגם מה שבו נאמר להעלות נר תמיד. ובאהרן כתיב מערב עד בקר. כי העלאת מ"ן דבי"ע באצ" הוא ע"י המלכות כידוע והרי בחי' שרש התהוות הזמן הוא במלכות דוקא. כמ"ש ה' מלך מלך וימלוך. עבר הוה ועתיד כי בבחי' מלוכה שהוא בחי' התגלות והתפשטות אור שייך עבר הוה ועתיד. ועמ"ש סד"ה שובה ישראל עד. אבל בבחי' עצמות אלקות הוא למעלה מבחי' הזמן. וכידוע בע"ח העטם דמ"ע שהזמן גרמא נשים פטרות לפי ששורש הזמן הוא בבחי' נוקבא כו' וד"ל. ולכך אמר בעליותך את הנרות דאהרן נק' שושבינא צירופיתא מערב עד בקר שהוא כללות הזמן כ"ב צירופים דלילה ו"כ צירופים דיום משא"כ במשה שנק' איש האלקים שהוא למעלה מבחי' הזמן נאמר להעלות נר תמיד וכנ"ל וד"ל:

דאור אבא כידוע הנה הוא מחזיר תלמודו של ע' שנה כי החכמה הוא היפוך השכחה מפני שלא היה שבירה כלל בחכמה כנ"ל והטעם לע' שנה כי ז"ת שבאריא כלול מיר"ד השכחה נוספת בהם אבל בחכמה יש כח להחזיר מה ששכח בע' שנה כו'. ועמ"ש בדיה זכור את אשר עשה לך עמלק בפי' לא תשכח ומעתה יוכן כענין הטבת הנרות בשמן ופתילה שהשמן הוה הוא בחי' החכמה הכללי שיש לכללות כל הנמצאים כולם מבחי' החכמה. שעל ידה יחיו מן הנפילה והמיתה אך בתנאי שיהיה בהם בחי' הביטול במציאות. כי בחי' ביטול היש הוא היפוך שורש ענין השבירה שהיה מחמת התגלות האור לבחי' יש דוקא. וכמו שכתוב במ"א ע"פ ריאת איש חכם בעיניו תורה לכסיל ממנו כו'. והיינו ענין כליון השמן שבנרות המנורה כי הרי השמן מתבער ונכלל באש המדולק על עד ששינוי מראה האש והשלהבת הוא בא משם או עכור או צלול כנראה בטבע אך אם לא השמן לא היה זהרורית האור נמצאת כלל כי אין הארת והבהקת השלהבת רק מן השמן רק שהשמן הוא כלה ונשרף ונעשה אש. כי הוא נמשך אחר הפתילה ונכלל באש כו'. וכך יוכן בדוגמא למעלה בבחי' חכמה שבכללות העולמות שהוא בחי' ביטול היש דוקא כנ"ל. וביטול היש לאין דוקא גורם המשכת אין ליש כי א"א להתהוות יש מיש כידוע וכדמיון אור הנר שמאיר מחמת כליון השמן דוקא כנ"ל וד"ל והוה שרש ענין אורה ושמחה הנ"ל. והכל בבחי' אהרן כי בחי' העלאת הנרות ע"י ביטול דחכמה שהוא השמן הוא מביא בחי' אורה ושמחה מלמעלה למטה. כי ע"י בחי' הביטול יש לאין. שורה אא"ס בחכמה ונק' אורה ומשם מאיר לבינה דאצילות ומדות ומלכות כו'. והוא בחי' השמחה של מצוה כנ"ל וד"ל. כידוע שאין אא"ס שורה אלא בבחי' הביטול דהיינו בחכמה שהיא באה בבחי' ביטול היה לאין:

ד. וזהו שורש ענין ויקחו אליך שמן זית וך כתיב למאור כו'. אך תחלה יש להקדים שורש בחי' משה שנק' שושבינא דמלכא כנ"ל דהנה מבואר למעלה בענין מחוץ לפרכת כו'. והנה כיז היא בבחי' העלאת מ"ן מבי"ע לאצ" אבל משה הוא בחי' שושבינא דמלכא דהיינו בחי' המ"ד שמכרר מ"ן והוה ענין מי שתורתו אומנתו כמלך שגזור כמאמר מתניתין מלכתא. וכמ"ש דוברי אשר שמתי כו' כמבואר. והוה פ"י ותורה אור. ואע"פ שמבואר למעלה בשרש התורה מבחי' השערות

פרשת כי תשא

מרע"ה בחי' דעת שהוא הזן ומפרנס את האמונה שתהא אמונה שלימה וחזקה ונגעה עד פנימיות הנפש והיינו ע"י הדעת וההתבוננות איך שבאמת כל העולמות עליונים ותחתונים הם ממש כלא חשיב קמיה ואינן תופסים מקום כלל וכמ"ש אתה הוא ה' לבדך וגו' ואתה הוא עד שלא נבה"ע כו' כי התהוות כל העולמות אינם רק מבחי' מלכותו ית' כלבד כדכתיב מלכותך מלכות כ"ע ושם עלו השגת הנבואים כמאמר יתברך שמך בפי כל חי תמיד לעולם ועד פ"י מה שהוא יתברך בפי כל חי הם שרפים ואופנים וחיות הקודש והשגתם באלקות אינו אלא מבחי' שמך לבד שהוא בחי' מלכותו ית' והנה כתיב דבר מלך

כי תשא את ראש בני ישראל לפקודיהם ונתנו איש כפר נפשו לה' וגו' זה יתנו וגו' מחצית השקל וגו'. הנה מרע"ה נקרא רעיא מהימנא והיינו כענין שנא' ורעה אמונה פ"י כמו הרועה המנהיג צאנו וזנם ומפרנסם בשדות תמיד כמו כן בחי' משה הוא רעיא מהימנא שהוא זן ומפרנס ומשפיע לכללות נשמות ישראל שהם בבחי' אמונה כי ישראל מאמינים בני מאמינים פ"י שנקבע בנפשם מצד שורש חוצצם ישראל עלה במחשבתו כו' כי הוא ית' המחודש בטובו מע"ב וככ"י מהוה אותם מאין ליש אך אמונה זו אינה אלא בבחי' מקיף אבל להיות התפעלות בנפשם בבחי' פנימיות היא ע"י בחי'

לפרד בפ"ע ולא להיות מעורב בטוב כו' ודל'. וכמ"כ עדי"מ בנה"ב עם הניצוץ אלקי שהם מעורבים מטור' בתכלית וע"י שלהבת העולה מאליה בתפלת ש"ע מחמת שאגת אריה דלעילא הנ"ל מתבררים כל החלקים המעורבים ויוצא מן ההעלם כל הסיגים גם הדק שבדקין כו' ודל' וזהו הטעם שאנו אומרים בשמונה עשרה דוקא סלח לנו להיות כי כל מה שהתבונננו ביותר העמקות בוקש' וסדר השבחים בפסוקי דומרה בתלהבות רשפי אש של מטה צעק לבם כו' יותר נתעורר למעלה אש של מעלה אהבה רבה (ו' ואו גם שמים לא זכו בעיניו כו' מאחר דלגבי עצמות המאציל כלא חשיבי המשפיע עם המקבל טוב ומלא כו' וגם למטה נתגלה גם כל דק שבדקין שבתערוכות טור' ואו נעשה חוטא גדול גם בדתק הרע ואומר סלח לנו כי חטאנו כו' מפני שחוט השערה נדמה כהר לגבי אמתית בעל האמת כו' כמשל מי שעומד לפני מלך שגם תנועה קלה בפריקת העול האימה כמרד יחשב וגם כל גיעותיו לא יזכו בעיני המלך לפי שלגבי רוממות המלך אין לך דבר שיספיק כו' ודל' וזהו שאמרו גבי מומין דדוקין שבעין לדידהו לא הוה מומא ולדידן הוה מומא פי' דוקין שבעין הוא ההסתרה שבחכמה להשגה אלקית מצד חומר מחשך הגוף והסתרה זו שלא נתפס במוח ולב טובכ ומלא את תכלית הדקות של הרע משבירת רפיח ניצויות בשעת חטא אדה"ר שנתגשמו כל הבוראים וכמשל בזהר דאחשיך אנפיו כו' ולכך לדידהו עכ"ם שנלקחים מבחי' אחוריים דאלקים אחרים אין זה מום כי הפירוד מאחדותו בתחלה כו' אך לדין ישראל עלה במחשבה הוי מום גמור כי ישראל אממינים כנ"ל וזהו שבהם נאמר עינים להם ולא יראו מפני הדוקין שבעין החכמה כו' וכמו בבלעם שהיה סומא בעין א' כו' אבל בישראל נאמר וכל ישראל רואים כו' ודל' וכל הנ"ל שמתברר הדק שבדקות אינו אלא דוקא אחרי שירד לעמקות ההתבוננות וגם כי בתלהבות התפלה כדוגמת הקרבן כנ"ל משא"כ מתחלה היה מעורב טור' בתכלית דהיינו כידוע בענין כל דרכי איש זך בעיניו כו' שנדמה לו ההר כחוט השערה והוא כשר וישר בעיניו כו' ואינו מרגיש הרע כלל אבל כשמתלהב ביותר יותר מרגיש אפ"י הקל שבקלות כהר גבוה כנ"ל ודל'. וזהו ונתנו איש כפר נפשו לה' מחצית השקל הקודש תרומה לה' פי' כי הגה במשכן היה ג' דברים כלליים זהב וכסף ונחשת והוא נגד ג' דברים השגולים עומד עליהם שהן תורה ועבודה וגימ' העבודה הן הקרבנות הוא בחי' הזהב ורשפי אש התשוקה מלמטה למעלה כידוע והכסף הוא חסד עליון מלמעלה למטה אהבה רבה כנ"ל לעורר האהבה בכנס"י נכסוף נכספת' כו' והנחשת היא ממוצע כלול משניהם היא התורה וגם נחשת ר"ת נובלות חכמה שלמעלה תורה וכללותם ג' קוין ימין ושמאל ואמצע כידוע ודל'. והנה ידוע ההפרש בין קדש לקדוש שקדוש מובדל מורה ההמשכה מטובל למלא למר שהוא ית' קדוש מובדל מומין ומקום כו' והוא מתנשא ומרומם מהם כו' כידוע אבל קדש בלא וי"ו הוא עצמות אא"ס קודם שיהיה טובכ ומלא כו' שאן הוא ענין הקדושה וההבדלה בעצמותו ולא שהוא קדוש ומובדל מתחתון הימנו בלבד כו' ודל'. וזהו ענין שקל הקדש דוקא להיות כי משה רעי' מהימנא הוא לזון ולפרנס האמונה לכנס"י כנ"ל בענין כי תשא את ראש בני' וכו' והיינו שהוא

שלטון בחי' מלכות הוא בחי' דבור וכמ"ש בחי' מלכות פה כו' וכמשל מלך ב"ו שהנהגתו בכל מדינות מלכותו היא ע"י דיבורו ופקודתו של המלך כך עדי"מ כל הנהגות עולמות עליונים ותחתונים הוא מבחי' דיבורו של הקביה כביכול וזהו קיומם וחיותם והתהוותם מאין ליש וכמ"ש כי הוא אמר ויהי שבדבור אחד נבראו וכשם שאין עורך לדבור של האדם נגד מהותו ועצמותו כן ויותר מכן לאין קץ אין עורך התהוות העולמות וחיותם וקיומם לגבי הקביה בכבודו ובעצמו ותכלים במציאות ממש והיו כלא היו שאינו בגדר עלמין כלל לא בבחי' מלא כו' ושם לית מח' תפיסא ביה כלל. והנה משם נמשך שפע ורצון לרעות האמונה שהיא בבחי' ממכ"ע וטוב"ע וזהו שאמ' ה' למשה כי תשא את ראש בני ישראל שבחי' משה הוא המנשא ומגביה הראש ומוחין של בחי' בני' שהם אממינים בני אממינים והנה בזמן שבהמ"ק הי' קיים והוא ע"י מחצית השקל כו' כי הגה בזמן שבהמ"ק קיים היו מקריבין ממחצית השקל קרבנות ע"ג המזבח וענין הקרבנות שהיו מקריבין בהמה ע"ג המזבח והי' יורד אש מלמעלה בצורת אריה דאכיל כל קרבנין ומחמת זה גם בחי' נפש הבהמית שבכאור"א מישראל היה נכלל ונתמעט בקדושה עד שבכאור"א היה מקשר דעתו ובינתו לגדולת ה' להבטל אליו כנ"ל. ועכשיו משחרב בהמ"ק תיקנו אנשי כנה"ג תפלה במקום קרבנות כאמרו"ל על ג' דברים העולם עומד על התורה ועל העבודה ועל גמילות חסדים ואיוה היא עבודה שבלב זו ופלה וכל התפלה היא להעמיק דעתו ובינתו לגדולת א"ס ברוך הוא אתה הוא ה' לבדך כו' הוי"ה אליקנו הוי"ה אחד והפי' של אחד הוא שגם עתה. אחר שנברא העולם במקום זמן מורח ומערב צפון ודרום ומעלה ומטה וכן בבחי' זמן שיתא אלפי שני הוי' עלמא הוא ג"כ אחד כי לגבי הקב"ה שוה ממש כמו קודם שנברא העולם שאז לא הי' בחי' מקום וזמן כלל שהוא ית' הויה את בחי' מקום וזמן ומאין ליש וכמ"ש הנה מקום אתי וכו' ועדין הוא כל התפלה שאינה אלא להאריך באחד כו' כמ"ש במ"א שע"י התבוננות בעומק וברוחב בתפלה יתלהב לבו כתשוקה נפלאה להכלל באחד ולמהוי אחד באחד:

וביאור הדבר היינו מ"ש מצרף לכסף כו' כן איש לפי כו' פי' כי הנה אהבה רבה שהיא באה ונמשכת מלמעלה למטה לעורר את האהבה בכללות נש"י הוא בבחי' מקיף כמ"ש וימנו תחבקני כו' והיינו כאר"י שאג לעורר כנס"י כו' וזה אינו אלא לאחר ההתבוננות בקי"ש בפסוק שמע ישראל ובשכמל"ו יהודא עילאה ותתאה ואו בש"ע שהתפלה במקום קרבן יורד האש שלמעלה אהבה רבה מבחי' אר"י הנ"ל ואוכל הקרבן שהוא הנה"ב כו' דהיינו שמהפך גם רצון חומר הגוף לה' לבדו ואינו כלבו אלא אחד ואין זר אתו כו' וזהו מצרף לכסף כו' פי' עדי"מ הכסף המעורב כסיגים בתכלית התערוכות כשנותנים אותו בכור המצרף בשלהבת יתברר ומתפרדים כל החלקים שבו עד שחלק הטוב יוצא נקי בפ"ע וכל חלקי הסיגים מתפרדים ויוצאים מובדלים בפ"ע וכל שיתנו אותו בשלהבת הרבה פעמים יותר יובדל חלקי הסיגים הדקים כידוע ואי"כ נמצא שמה שהיה הסיגים בהעלם מתחלה בערבוכי' ע"י השלהבת נתגלו ויראו ויצאו לידי גילוי וכל שנשתאה הכסף בשלהבת יותר יותר יצא ההעלם עד שגם הדקין שבדקין יצא

ש"ת ג"ב בחי' נדפס: נכלל ונתמעט נקדושה, השו"ן עני"ט. - הערת כ"כ אדמיר שליט"א. [להעיר שבדי"ב כי תשא תשי"א (בנבחי"ק כ"כ אדמיר שליט"א) מובא קטע ממאמר זה ושם: נתמעט ונכלל נקדושה].

המכביד יורד בג' קווין תורה עבודה גמ"ח וכללותם רמ"ח מ"ע רמ"ח המשכות מקדש העליון כענין אשר קדשנו בו' וד"ל וכל שמתגברים ישראל ביותר במעשה המצות או נמדד המדה של קדש העליון בשפע רב יותר ואז ממילא עליית כנס"י הגבה מאד נעלה לפי ערך כניל וד"ל ומ"ש העשיר לא ירבה בו' הגם שחלוי במעשה המצות בו' הרי ידוע דכללות נש"י קומה שלימה היא והראש תלוי ברגל ולכך הדל והעשיר שוין במחצית השקל אך במדידות כללות ההשקלה בשני החצאין בבחי' אור ישר ואור חזר תלוי לפי ערך מעשה המצות בכנס"י כידוע וד"ל:

להבין ביאור הדברים ע"פ כי תשא בו' מחצית השקל בו' הנה שורש ענין תשא את ראש בניי היינו כמ"ש ורעה אמונה דב' הרמ"ז פ' בחר ורעה מלשון רצייתי פרנסתי פ"י המשך המזון באמונה וכ"ה בזהר פ' פנחס ולכן נקרא משה רעיא מהימנא שהוא מפרנס האמונה כי משה הוא יסוד אבא דממשך חסדים לנוק' הנקרא אמונה כי המל' מקבלת מאבא בסוד אבא יסד ברתא וכ"כ בע"פ שעילוי הגבורות וכן האמצעי שבמל' עד הכתר שבה הוא ע"י יסוד אבא בענין מחצית השקל הוא ע"ד מ"ש בפע"ח גבי שבויעות איך הכתר של ז"א וכתר של נוק' נעשים ברגע אחד והוא כי החסד שבת"ת ז"א היינו חסד ג' נחלק לב' חציו עולה למעלה בכתר וחציו יורד יוצא אל האחוריים לצורך המל' וכאשר עולה החסד למעלה או יורד הכתר של ז"א מלמעלה ויורד עד ראש ז"א בו' נמצא כי בחי' החסד העולה הוא גורם ירידת הכתר בו' נמצא כי הכתר של חסד יצא אל אבא מבחי' החסדים בו' ולכן באותו החסד הנחלק גורם לז"א לירד הוא מפייע אל הנוקבא ע"ל וכ"כ במ"ה גבי שבויעות וזהו ענין מחצית השקל כי שקל כסף הוא בחי' חסד שבת"ת שספק הוא בחי' חסד לת"ת הוא קנה המאזנים שהחסד שבו נחלק לב' חציו וזהו ענין בו' מחצית השקל מחצית הא' נשאר בז"א שממנו נעשה הכתר דו"א והוא בחי' כתר תורה כנודע דתרי"ג ארתיין שבכתר דו"א הם תרי"ג מצות בו' והוא ע"ד"מ כפ' הא' הנמשך מקנה המאזנים ויורד מלמעלה למטה ע"י אבן המשקלות שנותנין בו' והיינו מצות שמשכיבם וסופות אורות עלינו ע"י קיום התורה ומצות שנמשך גילוי אור א"ס ביה מלמעלה למטה וזהו ענין המשכת וירידת הכתר לז"א בו' ומאיר בכל הג' קווין שלו חג"ת שהן תורה ועבודה וגמ"ח ומחצית השקל הב' אשר נאמר בו מחצית השקל תרומה להוי"ה הוא חציו החסד הנ"ל הנמשך להיות הכתר דנוק' והיינו שבחי' חסד זה הוא המשכה מלמעלה כדי לעשות לה התעוררות העלאת מ"ן כי ענין כתר דנוק' זהו הרצון הפשוט ליכלל בא"ס ב"ה למעלה מהחכמה והשכל והוא בחי' בכל מאדך ושיומשך רצון וכתר זה בכנס"י זהו ע"י המשכה מלמעלה לעורר ההעלאה והוא ענין מחצית השקל תרומה לה' תרומה לשון ארמותא בחי' העלאה כי אף שחציו חסד הנ"ל נמשך מלמעלה למטה אך עיקר המשכת כדי לעשות ההעלאה שהוא בחי' כתר דנוק' בו' ע"כ נק' מחצית זה תרומה להוי"ה ארמותא א"ו וכמ"ש במ"א ע"פ ונתתי לך מהלכים ענין בו' מיני הילוך מלמעלה למטה ע"פ תומ"צ ומלמטה למעלה והיינו ג"כ ע"י המשכה מאו"א ביה באמירת קדוש ת"י נימין דא"א שע"י דוקא נמשך כח הביטול וההילוך

ממשיך מקדש העליון העצמות של המאציל ב"ה להיות קדוש בחי' טובה לממלא בו' והמשכת קדש העליון הוא בג' קווין ימינ' ושמאל ואמצע כניל ע"י תורה עבודה וגמ"ח דוקא להיות בו' ע"י האמונה או מתקדשים בקדש העליון כמאמרינו אשר קדשנו במצותיו בו' והיינו בחי' קדוש בו"ו בו' והוא ענין שקל הקדש שנשקל במדה קדש העליון בג' קווין בו' וד"ל וענין מחצית השקל דוקא וכו' להיות כי קדש העליון היה בא וממשך בכלי כפ' מאזנים לשוקלו לחצאין שוין דוקא ומחציתו יתנו בו' ועד"מ כששוקלין איזה דבר לחצאין שוין כל שמחצית הא' יותר כבד במשא ויכבד ביותר בירידתו מטה מטה ע"פ המעט שמכריעו כן לפ"ע יתעלה מחצית השנית שבכפ' שכנגדו ויוגבה ויתרומם למעלה מעלה כידוע וכמו"כ עד"מ קדש העליון נשקל בכפ' מאזני החכמה עליונה ימינ' ושמאל פ"י המחצית האחד יורד בדרך ירידה מלמעלה למטה בבחי' קווין הנ"ל להוסיף אורות באצ"י ע"י מעשה רמ"ח מ"ע שכללותם הוא ענין יחוד קוב"ה ושכינתיה דהיינו להיות בחי' טובה וממלא בו' ומחצית הקדש עליון בכפ' השמאלי ירידתו בשביל העליה והסתלקות שיתעלה ויתרומם למעלה כשכיריענו הכפ' השני בג' במשל והיינו מחצית השקל שיתנו תרומה לה' פ"י ארמותא להו' כנזכר בזהר והוא עליית כנס"י ישראל עלה במחשבה בתשוקה נפלאה מלמטה למעלה בתפלת ש"ע ע"י אור חסד עליון דקדש העליון שירד לעורר את האהבה בבחי' אור חזר בו' וד"ל וזהו כי תשא את ראש בניי פ"י כשתרצה לפרנסם באמונתם מחסד עליון מחצית השקל של הקדש העליון שירד לעורר את האהבה בבחי' א"ח להגביה ולהנשא את ראש ומוחין בכנס"י בו' ונתנו איש כפר נפשו בו' מחצית השקל בו' ומאותו המחצית היו הקרבנות שהוא ענין ההעלאת מ"ן מלמטה למעלה אשה ריח ניחוח בו' כידוע והעשיר לא ירבה והדל לא ימעיט בו' והטעם הוא כי כבר נשקל המחצית בשקל הקדש העליון מתחלה כניל וא"כ העשיר במצות והדל במצות שוין כי כך היה המדה בתחלה מהמדד בחי' מאזני חכמה עילאה כניל וד"ל:

לפקודיהם פ"י כמו ויפקד מקום דוד בו' שהוא לשון חסרון והענין הוא בהיות בו' הרי מבואר למעלה בענין שמ"ס זכו בענינו בו' כשהעלייה היא בתכלית לגבי העצמות שום למטה בכנס"י אומרים סלח לנו וכו' לפי שאז מתברר תכלית הנירוו ויתפרדו כל פועלי און אפי' הדק שבדקין כניל. וזהו לפקודיהם פ"י שמפרש הטעם למה תשא ותגביה את ראש ומוחין מכנס"י בו' הוא כדי שיפקד ויחסר הרע הנדבק בנשמותיהם בערבוביאי בעולם כי מעתה יתפרדו ויבולע המת וכניל וד"ל וזהו ונתנו איש כפר נפשו לה' לשון כופר הוא כמו בעי לכפורי ידיה בההוא גברא בו' דהיינו הסרת הכללוק והמיוספס בו' וכמ"כ יתפרדו כל נפשם דהיינו שיוסר ויובדל הלך חלקי הרע מנפשם ויתפרדו כל פועלי און בו' ע"י ענין מחצית השקל שיתנו תרומה לה' שהרי הקרבן שבא ממנו נאכל ונשרף ע"ג המזבח לגמרי באש של מעלה אריה דאכיל קרבניו בו' והוא ארמותא העלייה בתכלית שאז יהופך גם הרע לטוב כהמס דונג מפני אש כן יאבדו רשעים בו' וד"ל. וזהו מחצית השקל השנית שבכפ' השמאלי להעלות מרפי"ח ניצוצים תרומה לה' בו'. אך ערך העלייה הוא לפי ערך הירידה מלמעלה למטה במחצית השקל הקדש עליון שבכפ' הימין